

عنوان مقاله:

بررسی حق انتقال خیار به زوجه در حقوق موضوعه ایران

محل انتشار:

ماهنامه پایا شهر، دوره 6، شماره 60 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

محمد منقوش - دانشجوی دکتری حقوق بین الملل، دانشگاه آزاد اسلامی دامغان، دامغان، ایران

علی صالحیان - کارشناسی فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه گنبد، گنبد کاووس، ایران

ملیحه براهویی - کارشناسی فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه گنبد، گنبد کاووس، ایران

خلاصه مقاله:

خیار حق و اختیاری است که توسط قانون به هر یک از طرفین قرارداد یا شخص ثالث داده شده و یا در ضمن قرارداد به نفع طرفین شرط شده که می توانند در صورتی که شرایط لازم وجود داشته باشد، عقد لازم را فسخ نمایند. پیش بینی این شرایط در قانون جهت جلوگیری از ضرر یکی یا دو طرف قرارداد از معامله است. به جمع انواع خیار، «خیارات» گفته می شود. هدف از انجام این پژوهش بررسی حق انتقال خیار به زوجه است. نوع روش تحقیق توصیفی تحلیلی است و روش گردآوری اطلاعات به صورت مطالعات کتابخانه ای است. نتایج نشان داد حقوق موضوعه ایران به حکم ارث حق خیار برای زوجه از معاملات زوج تصریح نکرده و تنها در ماده ۴۴۵ ق.م مقرر داشته است: «هر یک از خیارات، بعد از فوت، منتقل به وارث می شود.» هرچند اطلاق این حکم ماده مذکور در ارث بردن حق خیار برای زوجه از معاملات زوج است، ولی پذیرش این حکم متعارض با مفاد ماده ۹۴۶ ق.م است، زیرا ارث خیار از نوع ارث حقوق است و ماده اخیر، اعم از قبل یا بعد از اصلاح ۱۳۸۷، حتی خود اموال غیرمنقول زوج را قابل ارث برای زوجه نمی داند، چه بماند حقوق آنکه اینجا همان خیار باشد. این وضعیت در اقوال فقیهان نیز مشاهده می شود، زیرا آنان از یک طرف ادعای اجماع بر ارث تمامی خیارات کرده و از طرف دیگر در ارث برخی از خیارات و از جمله ارث حق خیار از معاملات زوج اختلاف نموده اند و بدین ترتیب هم در مواد ۴۴۵ و ۹۴۶ ق.م و هم در اقوال فقیهان نسبت به ارث حق خیار زوجه از معاملات زوج تعارض پدید آمده است.

کلمات کلیدی:

حق خیار، زوجه، زوج، معاملات.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1955297>

